

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είν' αλήθεια.
— Δέ μπορούμε λοιπόν να εϋθυμήσουμε, να πιούμε στο ίδιο τραπέζι, να κουβεντιάσουμε σάν παλιοί φίλοι, σκοτώνοντας την πλήξη μας.
‘Ο δόν Ραφαήλ υποκλίθηκε με άπορία.
— Κύριε, είπε, ή πρότασίς σας με σκλαβώνει αλλά τόμολογώ, με εκπλήττει.
— Για ποιά λόγο;
— ‘Επιτρέψτε μου να τόν άποσιωπήσω.
— Μπάρ, πείτε τον ελεύθερα, σάς παρακαλώ.
— ‘Εστω λοιπόν. Φανταζόμουν—συγχωρήστε με αν γελάστηκα—φανταζόμουν λοιπόν ότι πολύ λίγη συμπάθεια θα αισθανθήκατε προς έμέ βλέποντάς με...

— ‘Εγώ;
— Καί γενικώς θ’ αντιπαθείτε όλους τούς συμπαικνότες μου.
— Πώς; φώναξε ο κύριος ντε Μορλάκ γελώντας· σ’ τόση λίγη ώρα διαβάσατε τόσα πράγματα στη φυσιογνωμία μου. ‘Ωστόσο, ίππότη μου, γελαστήκατε... γιατί αισθάνομαι ιδιαίτερα συμπάθεια προς την ‘Ισπανία, όπως και για σάς που τόσον αντίξεια την αντιπρωσωπεύετε.
Μιά ζωηρότερη έκπληξη ζωγραφίστηκε τότε στο πρόσωπο του αξιωματικού.

— ‘Αφού είν' έτσι, είπε, θα είμουν άγενης, αν δε δεχόμουν την πρότασί σας. Λέγομαι λοιπόν μετά χαράς.

‘Εφερε το καθισμά του κοντά στο τραπέζι του Φλορεστάν και κάθισε.

— Λαμπρά! είπε τότε ο άλλος, τί θα λέγατε αν σάς επρότεινα να παίξουμε κύβους;

— Καλά, παίζουμε και πίνουμε, κύριε κύριε.
— ‘Υποκόμης μόνο· δόξα τῷ Θεῷ, ο πατέρας μου δεν πέθανε άκόμη και γι' αυτό δεν άπόκτησε τόν τίτλον του κόμητος.

‘Ακούγοντας αυτό ο δόν Ραφαήλ έμεινε κατόπληκτος και κάρφωσε τα μάτια του στο συνομιλήτή του, ενώ έλεγε μέσα του:

— Σίγουρα αυτός είνε ή μεθυσμένος ή τρελλός ή τὸ κρίνει επίτηδες.

Τὴν έκπληξη αὐτή του δόν Ραφαήλ δὲν τὴν άντελήφθη ο Φλορεστάν. Τὸ παιχνίδι εἶταν πάθος του κ' ή προσοχή του εἶχε αρχίσει να συγκεντρώνεται σ' αὐτό πρὶν άκόμη αρχίσουν.

— Εἰσθε διατεθειμένος να διακυβεύσετε δέκα πιστόλες, ρώτησε βάζοντας άπάνω στο τραπέζι τὸ ισχνό του βαλάντιο.

— ‘Εστω, δέκα πιστόλες, απήντησε ο λοχαγός, βγίζοντας τὸ δικὸ του πὺν εἶταν βαρὺ και φρουσκομένο.

Βλέποντάς τὸ ο δόν Ραφαήλ ένωσε να μεγαλώνη ή έκτίμησί του πρὸς τὸ συμπαικνίτη του.

— ‘Αλήθεια, είπε, μιὰ σπουδαία παράλειψη: δε συστηθήκαμε άκόμη.

— Για ποιά λόγο; απήντησε ο λοχαγός χαμογελώντας με λεπτότητα.

— Μά... γιὰ να γνωριστοῦμε.

— ‘Ω! είπε ο δόν Ραφαήλ, μά έμεις γνωριζόμαστε.... και μολονότι δὲν έχουμε κουβεντιάσει άκόμη, έχουμε συναντηθῆι τόσες φορές, ὥστε...

— Συναντηθήκαμε; έμεις;

— Βέβαια.

— Εἰστε βέβαιοι γι' αὐτό;

— Ναί, Θεέ μου.

— Τότε, είπε ο Φλορεστάν, θα έπρεπε κάθε φορά που συναντηθήκαμε να είμουν τρομερά άφηρημένος, έπειδή, σάς τὸ λέω αὐτὸ με ντροπή μου, τὸ πρόσωπό σας μὸν εἶνε έντελῶς άγνωστο.

‘Ο ‘Ισπανὸς άνεστράφησε και κοίταξε τὸ συνομιλήτή του γιὰ να δει αν τοῦ μιλοῦσε στὰ σοβαρά.

Τότε σηκώθηκε και είπε με ψυχρὸ τόνο:

— ‘Αν είν' έτσι τότε εἶχα άδικο να μη σάς πῶ εὐθὺς ἐξ αρχῆς τὸνομά μου, πράγμα που θα σάς έκανε να φανῆτε λιγώτερο φειδωλὸς σὲς ὑποχρεωτικὲς φιλοφρονήσεις τίς ὁποῖες μὸν κάνατε και γιὰ τίς ὁποῖες θα μετανόηστε ἴσως.

— ‘Εγὼ να μετανόησω;

‘Ο ‘Ισπανὸς αξιωματικὸς εξακολούθησε στὸν ἴδιο σοβαρὸ τόνο:

— Εἶμαι ο δόν Ραφαήλ ντε Σαλζέντο, λοχαγὸς τῶν ‘Ισπανῶν πυροβολητῶν τῆς φρουρᾶς τῆς Τουραίνης.

‘Ο ὑποκόμης Φλορεστάν ντε Μορλάκ έκανε μιὰ ὑπόκληση και είπε μ' ευγένεια:

— Πολὺ καλὸς βαθμὸς και ὥρατο ὄνομα· αλλά γιὰ πὸ λόγῳ, σάς παρακαλῶ, τὸνομά σας θα μπορούσε ν' αλλάξῃ τίς καλὲς διαθέσεις που έχω γιὰ σάς.

‘Ο τόνος αὐτὸς τοῦ Γάλλου ευγενεὸς έβγαλε σὲ μεγαλειότητα άμνηστία τὸν δόν Ραφαήλ, ο ὁποῖος ξανακάθισε στὸ καθισμά του φελίζοντας:

— Μά τὴν πίστη μου δὲν καταλαβαίνω

πειὰ τίποτε.

VII

“Οπου ο Φλορεστάν διασκεδάζει τὴν πλήξη του

‘Ο ὑποκόμης κ' ο λοχαγός, ἀλληλοκοιταζόντουσαν, γεμάτοι έκπληξη κ' οἱ δυὸ.

— ‘Ας δοῦμε, είπε πρῶτος ο Φλορεστάν, κάποια παρεξήγησις θα έχει γίνῃ ασφαλῶς. Δέ βλέπω τὸν λόγῳ γιὰ τὸν ὁποῖο πρέπει να σάς μισῶ.

— ‘Αλλά, απάντησε ο δόν Ραφαήλ, σκεπτόμουν... ὅτι ή τελεία αντίθεσις τῶν πολιτικῶν μας αντίληψεων, ή καθιερωμένη ἀπέχθειά σας πρὸς τὴ στολή που φορῶ,—ἀπέχθεια που τὴν έχω ἐκὰτ φορές δει ζωγραφισμένη μὲς' στὰ μάτια σας.

— Στά μάτια μου; στὰ δικὰ μου μάτια;

— Μάλιστα.

— Μά γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! πῆσε μου πὸν και τότε τὴν ἀντιληφθήκατε;

— Παντοῦ ὅπου ἔτυχε να συναντηθοῦμε. Στὸν πύργο, στὸ διοικητήριον, στὸν ἀρχιδιαστή, άκόμη και στὸς δρόμους τῆς Τουραίνης, ὁσάκις ἔτυχε να διασταυρωθοῦμε, σῆς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας σας κ' ἐγὼ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πυροβολητῶν μου...

‘Ο ὑποκόμης ντε Μορλάκ χτύπησε γελώντας τὰ χέρια του.

— Καλά, είπε, καταλαβαίνω!...

— Καταλαβαίνετε;

— Ναί, βρήκα τὴ λύση τοῦ αἰνίγματος...

— Αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο.

— Φαίνεται ὅτι μοιάζω πολὺ με κανένα κάτοικο τῆς Τουραίνης.

‘Ο δόν Ραφαήλ ὤψωσε τούς ὤμους του

— ‘Αστεειεύαστε, είπε, κύριε κύριε.

— ‘Υποκόμης, αν αγαπάτε, τὸν διόρθωσε και πάλι ο Φλορεστάν. Δὲν άστεειύομαι διόλου. Να δῆτε και κατὶ άλλο πούπαθα. Σήμερα τὸ πρωί ἦρθε κάποιος ταξιδιωτῆς, ὁ ὁποῖος καλὰ και σώνει ἤθελε να με πείσει ὅτι λέγομαι Λέλιος κ' ὅτι τοῦ εἶχα κάνει δὲν ξερω τί στὴν ‘Ισπανία—ὅπου σημειῶσε ποτὲ δὲν ἐπάτησα τὸ πόδι μου, γιὰ τὸ ὁποῖο με θεωροῦσε άξιο κραμίας. Καί τώρα καί με σάς τὰ ἴδια πάλι.... ‘Αλήθεια, κύριε, γιὰ ποῖον με παίρνετε;

‘Ο δόν Ραφαήλ δάγκωσε τὸ μουστάκι του και βράζοντας μέσα του εἶπε:

— Σας παίρνω γιὰ κείνον που πράγματι εἰστε, δηλαδὴ γιὰ τὸν ευγενέστατο Γοδεφρίδο τῆς Θούνης λοχαγὸ τῶν βέλγων σωματοφυλάκων, τὸν πλουσιώτατο άρχοντα τοῦ Αἰνῶ και προσωπικὸ ἐχθρὸ τοῦ βασιλέως μου.

— Να πὸν εἶνε ή πλάνη, απάντησε ο άλλος ἥσυχα. ‘Εγὼ εἶμαι ο ὑποκόμης Φλορεστάν ντε Μορλάκ, εὐπατρίδης Γάλλος· και δὲν έχω παρὰ τὸ μανθῶνα μου και τὸ σπαθί μου. Καί ἀντὶ να εἶμαι ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως σας ὅπως νομίζετε, με προθυμία θα κατατασῶμουν στὸ στράτευμά του, αν εὐδοκοῦσε να φροντίσει γιὰ τὴν τύχη μου.

— Μά τὴν πίστη μου, κύριε, ξανάλε ο δόν Ραφαήλ περιφανα, θα σάς π στενα, αλλά σὲ ποιά μαρτυρία θέλετε να πιστέψω αν ὄχι στὰ μάτια μου;

— ‘Αλλά, κύριε, απάντησε ο κόμης ὀρθωνόμενος και βάζοντας τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του, μπορεῖτε να πιστέψετε στὴ μαρτυρία τοῦ λόγου μου;

— ‘Εκείνη τὴ στιγμή, σάν κάποια άστραπή να τὸ ἐφώτισε, τὸ πρόσωπο τοῦ λοχαγοῦ ἦρθε μιὰ έκφραση φαιδρότητος και χαιρετῶντας ευγενικά τὸν ἀνταγωνιστὴ του, εἶπε:

— ‘Εχετε δίκιο, κύριε ντε Μορλάκ. Πιστεύω στὸ λόγῳ σας και ὄχι στὰ μάτια μου. Σας παρακαλῶ να τὰ συχωρέσετε γιὰ τὴν πλάνη τους.

Τὸ εἶπε δὲ αὐτὸ με μιὰ τέτοια χάρις ὥστε ο Φλορεστάν ἀνακτώντας ὅλη του τὴν εὐθυμία, ξανάκατος μπρὸς στὸ τραπέζι.

‘Ο λοχαγὸς ἔπηρε τούς κύβους.

— ‘Αρχίζουμε, αν ἀγαπάτε, κύριε ντε Μορλάκ.

— Στάς διαταγὰς σας, δόν Ραφαήλ.

Καί τὸ παιχνίδι άρχισε.

Ποτὲ, εἶνε αλήθεια, τὸ πανδοχεῖο τοῦ «Μαρουζίνου Τέντζερ» δὲν εἶχε στεγάσει τόσο ευγενεῖς πελάτας. Γιὰτὸ κ' ο Τζιλ με τὰ χέρια σὲς τσέπες ἔχασκε κοιτώντας τους στὸ ἴδιο τραπέζι, ὅπου ὡς τώρα μονάχα φαρδὲς και βαρκάρηδες ἐπαίζαν.

Τὸ χουσάφι ἀντηχοῦς, τὸ παιχνίδι ἐπαίρνε δρόμο, μά εἶταν ἀδύνατο να μαντέψει κανεῖς ποῖος κέρδιζε και ποῖος ἔχανε. Οἱ φυσιογνωμίες και τῶν δυὸ παικτῶν εἶταν γελαστές κ' εὐθυμῆς.

‘Ωστόσο ο δόν Ραφαήλ παίζοντας εἶταν γεμάτος σκέψεις. ‘Αντικείμενο τῶν σκέψεων του εἶταν ο συμπαικνίτης του. Κι' ἔλεγε μέσα του:

(‘Ακολουθεῖ)

